

[Axel Ivan Pedersen.]

det er, at der i de enkelte områder ikke sættes mere arbejde i gang, end man med rimelighed skønner kan færdiggøres. Det er noget meget afgørende, hvor hurtigt arbejdet kan udføres. Det er en kendt sag, at det skorter meget på dette felt, og den omstændighed, at der i visse områder ikke kan sættes arbejde i gang, medmindre der foreligger igangsætningstilladelser, er kun udtryk for nødvendigheden af en halvering, fordi forholdene har gjort det nødvendigt, og fordi genskabelse af en vis byggerytme kun kan nås herigennem. Jeg kan derfor ikke se nogen berettigelse i den kritik, der indimellem er fremkommet af denne foranstaltning, og jeg kan heller ikke godkende de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Thestrup for lidt siden gjorde om, at disse igangsætningsforanstaltninger kunne medføre overflytning i nævneværdig grad af arbejdskraft. Man understreger i virkeligheden med dette igangsætningsstop det samme målsigte som det, der er kommet til udtryk i det cirkulære, som Arbejdsgiverforeningens forretningsudvalg i efteråret sendte til sine medlemmer, og hvori det med henblik på byggeriet hedder — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat —:

„Vi skal derfor henstille til alle, der sætter arbejde i gang, at de undlader at presse entreprenører og håndværksmestre med hensyn til tidsfrister for arbejdernes udførelse. På samme måde henstiller vi til entreprenører og håndværksmestre ikke at påtage sig mere arbejde, end de med den forhåndenværende arbejdskraft kan gennemføre.“

Jeg kan på baggrund af den rolle, som tidsfaktoren spiller, ikke lade være at pege på den betydning, en videre udvikling af byggeriets langtidspanlægning, industrialisering, måtte skønnes at få, og det må hilses med tilfredshed, at man inden for dansk fagbevægelse har alvorlige overvejelser i gang om visse karteldannelser, der kan medvirke til større smidighed og en yderligere forbedring af arbejdsrytmen inden for byggeindustrien.

Men lad mig i øvrigt om reguleringsproblemet sige, at de oplysninger, som ministeren lige har givet om resultaterne af igangsættelsesstoppet, forekommer mig tilfredsstillende.

Man må i øvrigt ikke glemme, hvad enhver i denne sal ved, at det er en ministers opgave at administrere sit departement efter de love, som det høje ting vedtager, og de bemyndigelser, disse indeholder. Selv om den nuværende boligminister i sin tid som socialdemokratiets ordfører erklærede, at de love, man dengang vedtog, det var både i 1955 og i 1958, og hvis hovedbestemmelser endnu er gældende, ikke var efter socialdemokratiets ønske, så vil ingen med rette kunne bebrejde den højtærede boligminister, at han har handlet ud over sine beføjelser; tværtimod har han i kraft af disse søgt at fremme vilkår, som indeholder mulighed for at nå frem til den størst mulige boligproduktion, bl. a. også ved lovrevisjonen i 1961, der jo i øvrigt yderligere udbyggede det sociale moment i boliglovgivningen. At alt ikke, i hvert fald slet ikke i prismæssig henseende, har udviklet sig på tilfredsstillende måde, skyldes forhold, som boligministeren ikke har haft eller har mulighed for at ændre, og det kan jeg kun beklage.

Recepten om kræfternes frie spil i liberalismens navn, den recept, som jeg også synes det ærede medlem hr. Thestrup for lidt siden legede en lille smule med, tror jeg ikke rigtig på, når det gælder boligbyggeriet, selv om f. eks. professor Vinding Kruse gør sig til talsmand herfor, således som det er sket i et skrift kaldet „Den danske stats finanser“, hvori han skriver, at når staten opgiver sin støtte til boligbyggeriet og helt overlader det til private faktorer, vil byggeriet for det første i sig selv blive væsentlig billigere end nu og navnlig gennemføres med større sparsommelighed. Udviklingen har jo vist noget andet. I andre lande har man da også som f. eks. i Schweiz forsøgsvis afviklet statsstøtten til boligbyggeriet, men har måttet genindføre den. Ja, selv i Amerikas Forenede Stater er det lykkedes præsident Kennedy at få en omfattende lov om tilskud til boligbyggeri gennem kongressen, og ingen vil vel i den anledning finde på at beskyldte Amerikas præsident for at nære socialistiske tilbøjeligheder. Heller ikke det belgiske eksempel på boligpolitik kan chokere mig. Jeg husker, at da vi tidligere debatterede dette spørgsmål, var det ærede medlem hr. Finn Poulsen inde på det belgiske problem. Jeg vil